

Η νεολαία λοιπόν και πάλι στο προσκήνιο. Ως είθισται - άλλωστε μιλάμε για την Ελλάδα - η γενιά εκείνη που εμείς έχουμε εναποθέσει τις ελπίδες μας για το αύριο, κλέβει την προσοχή της κοινής γνώμης όχι με τα κατορθώματα της αλλά με τα... κατορθώματα της. Κάποιοι χιλιάδες μαινόμενοι κουκουλοφόροι έχουν καταφέρει να μετατρέψουν την πατρίδα σε κρανίου τόπον με την κυβέρνηση να παρακολουθεί από απόσταση ασφαλείας τα δρώμενα στο πεδίο μάχης, διαπρέποντας - για μια ακόμη φορά - στον ρόλο του αυτόχειρα. Συγγνώμη κιάδης, αλλά όταν βάζεις στο στόχαστρο του όπλου σου το ίδιο σου το μέλλον - προσοχή: δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά και μόνο στην στυγνή δολοφονία του νεαρού Αλέξανδρου - το μόνο που καταφέρνεις να κάνεις είναι να θέσεις σε κίνδυνο την δική σου υπόσταση, τόσο όσο χώρα, αλλά και ως λαός.

Δεν θα μπω στην διαδικασία της ανάλυσης των αιτιών της νέας αυτής έκρηξης της Ελληνικής νεολαίας. Άλλωστε όλοι γνωρίζουμε πως η Ελλάδα του σήμερα, χαμένη όπως είναι στον βούρκο των σκανδάλων (αλλά και της σκανδαλοθηρίας), της - δημόσιας αλλά και ατομικής - αουδοσίας και του συνδρόμου του «ωχαδελφισμού» (παρακαταθήκη υποτίθεται της τουρκοκρατίας), μοιάζει με καζάνι που όχι απλά βράζει, αλλά κοχλάζει. Εν ολίγοις, η δολοφονία του Αλέξανδρου ήταν απλά η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Ομοίως δεν θα μπω στην λογική της απονομής ευθυνών. Ούτε έχω καμία διάθεση να παίξω τον συνήγορο της νεολαίας - πόσον μάλλον του κάθε άρρωστου με (αυτο)καταστροφικές τάσεις. Μην μου ζητήσετε όμως να παίξω ούτε τον ρόλο του εκτελεστικού αποσπάσματος. Αν πάντως έλεγα πως δεν με ανησυχεί ο τρόπος συμπεριφοράς της νεολαίας (μας), θα ψευδύμουν ασύστολα. Να αναφέρω όμως πως οι ανησυχίες μου δεν επικεντρώνονται μόνο στα της Ελλάδας δρώμενα, αλλά και για τον δρόμο στον οποίο προχωρεί η νέα γενιά ανά την υφήλιο. Τουτέστιν, ανησυχώ γενικώς.

Καλό θα ήταν πάντως να ξεκαθαρίσουμε κάτι: ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρονται η νέοι δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο δικός μας αντικατοπτρισμός στα νερά φουρτουνιασμένης λίμνης. Η αν θέλετε, ο καθρέφτης όλων εκείνων των αξιών που εμείς (δεν) έχουμε φροντίσει να τους μεταλαμπαδεύσουμε.

Ας αναλάβουμε τις ευθύνες μας

Ακούω συχνά την παλαιότερη γενιά να λει πως η νεολαία ακούει μουσική που την ωθεί στην αναρχία και στον κοινωνικό αποκλεισμό. Ομοίως, πως βλέπει ταινίες ειδικά σχεδιασμένες να εξιτάρουν την ήδη αναπτυγμένη της λίμπιντο και πως περνά ώρες ολόκληρες μπροστά στις οθόνες ηλεκτρονικών υπολογιστών «κολλημένη» με παιχνίδια που προωθούν την βία και την αντικοινωνική συμπεριφορά. Διορθώστε με αν κάνω λάθος, αλλά δεν είναι οι δεκαπεντάχρονοι εκείνοι που όχι μόνο κινούν τα νήματα στις αλλά και που θησαυρίζουν από τις συγκεκριμένες βιομηχανίες, αλλά άτομα που - είτε θέλουμε να το παραδεχτούμε, είτε όχι - εκπροσωπούν τις δικές μας γενιές.



Ο,τι σπείρεις θα θερίσεις

Παρεμπιπτόντως: έχω πλέον σαράντα και - όπως άλλωστε θα ομολογήσουν όσοι με γνωρίζουν καλά - παραμένω «εθισμένος» σε όλες του ροκ τις τάσεις, ενίοτε και τις πλέον σκληροπυρηνικές. Δεν ένοιωσα όμως ποτέ μου την ανάγκη να μάθω πως φτιάχνεται βόμβα μολότοφ, ούτε μου πέρασε ποτέ από το μυαλό να καταστρέψω αυτοκίνητα και καταστήματα αθών συνανθρώπων μου. Άλλωστε η ιστορία με τις μουσικές προτιμήσεις της νεολαίας έχει τις ρίζες της στις αρχές ακόμη του 20ου αιώνα: πρώτα ήταν οι beats εκείνοι που χαρακτηρίστηκαν ως «επικίνδυνοι» για τα ήθη και έθιμα της εποχής, στην συνέχεια τον ρόλο ανέλαβαν να παίξουν οι rockabillies (ελληνιστή: γιε-γιεδες), για τους διαδεχθούν οι hippies, οι punks, οι new romantics, η περίφημη Generation X γενιά, πιο πρόσφατα οι emos και η ιστορία συνεχίζεται. Σε λίγο καιρό να είστε σίγουροι πως η κάθε χαμηλοβλεπούσα θα έχει βρει νέους στόχους και εξιλαστήρια θύματα.

Τα ίδια ακούω να λέγονται και για τις ενδυματολογικές επιλογές της νεολαίας: στην καλύτερη περίπτωση οι μεγαλύτεροι τις θεωρούν υπέρμετρα προκλητικές και στην χειρότερη τους θυμίζει ενδυμασία ρακοςυλλέκτη. Ειλικρινά όμως δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει να ρίχνουμε τις ευθύνες στους νέους εκείνους που ακολουθούν κατά πόδας της επιταγής της μόδας, την στιγμή που κάποιοι εξ ημών έχουν καταφέρει να επιβάλουν τους άτυπους εκείνους νόμους που θέλουν τις νεαρές - των προηγμένων τουλάχιστον, κοινωνιών - να ονειρεύονται καμπύλες... στέκας μπιλιάρδου και τους νεαρούς να έχουν ως πρότυπο τον κάθε φουσκωτό και ανεγκέφαλο ναρκισιστή.

Στα σχολεία

Η μουσική και η μόδα είναι απλά δύ-

ο από τα πολλά παραδείγματα που θα μπορούσα να παραθέσω, προκειμένου να σας πείσω πως η ευθύνη για την αντικοινωνικότητα της νεολαίας βαρύνει - και - τους δικούς μας νόμους. Άλλωστε όταν επιλέγεις να σιτεύεις τα ίδια σου τα βλαστώματα με υποκουλτούρα, το μόνο που θα καταφέρεις να δημιουργήσεις είναι μια κοινωνία αποτελούμενη από φερέφωνα, εγωκεντρικά και άβουλα πλάσματα.

Πολύ φοβάμαι η ρίζα του κακού ξεκινά από τους οργανισμούς εκείνους που - υποτίθεται - έχουν επωμιστεί τον δύσκολο ρόλο της διάπλασης χαρακτήρα, και δη τα εκπαιδευτικά μας ιδρύματα. Όσο το σκέφτομαι τόσο περισσότερο σωστά ηχούν στα αυτιά μου τα λόγια της καλτ φιγούρας που ακούει στο όνομα Ζορζ Πιλαλί (Γιώργος Πιλάλας, για τους γονείς του): «τα πανεπιστήμια δημιουργούν ειδικότητες, και όχι προσωπικότητες».

Όχι πως η κατάσταση στα δημοτικά και τα γυμνάσια μας είναι καλύτερη. Και είναι σίγουρα λυπηρό να βλέπει κανείς εξάχρονα αγοράκια με μαλλιά μακρύτερα και από την... αλογοουρά του γράφονται, δεκάχρονα με κουρέματα που παραπέμπουν στον «Τελευταίο των Μοϊκανών», βαφίματα στον απόλυτο συνδυασμό του «πουά καρό με βούλες», σκουλαρίκια που ακουμπούν τους ώμους, κοριτσάκια με νύχια βαμμένα μαύρα και με ύψος femme fatale να βιάζονται να μεγαλώσουν, προσπερνώντας βίαια την αθωότητα που όχι μόνο αναλογεί στα χρόνια τους, αλλά και που - λογικά θα έπρεπε να - ομορφαίνει την ζωή τους. Πιο λυπηρό όμως είναι να βλέπει κανείς δασκάλους και λοιπούς εκπαιδευτικούς να παρακολουθούν αμήχανα την επίδειξη μόδας που ξετυλίγεται μπροστά τους, αδύναμοι να αντιδράσουν χαμένοι στην άβυσσο της politically correct λογικής που μας διακατέχει ως κοινωνία.

Αν θέλουμε όμως να απονέμουμε «τα του Καίσαρα τω Καίσαρι», τότε πρέπει να καταλογίσουμε το μεγαλύτερο ποσοστό ευθύνης σε εμάς τους ίδιους, και πιο συγκεκριμένα σε όσους έχουν παιδιά - αλλά και εγγόνια - τα οποία βρίσκονται ακόμη στο στάδιο διάπλασης του χαρακτήρα τους. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς κοινωνιολόγος για να προσέξει πως όταν επιχειρούμε σύγκριση μεταξύ του τρόπου με τον οποίο μας ανάτρεψαν οι γονείς μας και εκείνου με τον οποίο εμείς καλομαθαίνουμε τα βλαστώματα μας, είναι σαν να αντιπαρατάσσουμε την νύχτα με την μέρα. Σε απλά ελληνικά: οι γονείς μας θυσίασαν την δική τους ζωή, διατηρώντας δυο αλλά και τρεις δουλειές προκειμένου να μας εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον και να μας προσφέρουν το δικαίωμα της εκπαίδευσης, την ώρα που εμείς γινόμαστε μεν χαλί για να πατήσουν επάνω του τα παιδιά μας, πρωταρχική μας δε έγνοια είναι να τους εξασφαλίσουμε το καινούργιο Playstation, το πιο in αξεσουάρ μόδας, ένα καινούργιο στερεοφωνικό, αυτοκίνητο ικανό να αναπτύξει ταχύτητες μεγαλύτερες του αντίστοιχου οχήματος του καλύτερου τους φίλου, και ούτω καθεξής.

Εν κατακλείδι

Προσοχή: δεν είμαι εκείνο που θα χαρακτηρίζαμε ως «τέλειος πατέρας». Δεν είμαι όμως ούτε αυταρχικός αλλά ούτε και απόλυτος στις τοποθετήσεις μου, τουλάχιστον σε θέματα που αφορούν την ανατροφή των παιδιών (μου). Και ενώ δεν επιθυμώ σε καμία περίπτωση να τους κάνω να αισθάνονται αποκομμένοι από την υπόλοιπη παρέα τους, ομοίως αναγνωρίζω τις ευθύνες μου ως γονιός να τους βοηθήσω να αποφύγουν όσο το δυνατόν περισσότερες κακοτοπιές. Έχω όμως βαρεθεί να λαμβάνω την ίδια πάντα απάντηση κάθε φορά που αρνούμαι να ικανοποιησω κάποια εξωφρενική επιθυμία των παιδιών μου: «μα όλα τα άλλα παιδιά στο σχολείο, έχουν το άλφα παιχνίδι». Και εν τέλει, γιατί θα πρέπει να πληρώνω εγώ - και στην πορεία το παιδί μου - την ανευθυνότητα του κάθε γονιού που επιθυμεί να παρουσιάζετε ως «μοντέρνος» και «προοδευτικός» στα βλαστώματα του;

Για να συμπληρώσω προηγούμενη επισήμανση μου: τα παιδιά μας είναι σε πολλές περιπτώσεις ο αντικατοπτρισμός των δικών μας - «ευσεβών» ή άλλων - πόθων και επιθυμιών. Τουτέστιν, το καθημερινό μας άγχος είναι να τους προσφέρουμε όσοι εμείς δεν «είχαμε» την τύχη να έχουμε ή να βιώσουμε στην ηλικία τους, αγνοώντας το γεγονός πως εκείνο που πολλές φορές πραγματικά επιθυμούμε είναι να ζήσουμε εκ νέου την εφηβική μας ζωή μέσω των δικών τους εμπειριών. Αποτέλεσμα να τους δίνουμε τα πάντα έτοιμα και στο πιάτο, αφαιρώντας τους ουσιαστικά την ευκαιρία να γνωρίσουν από μόνα τους τον κόσμο και την ζωή, αλλά και το δικαίωμα να στήσουν τις δικές τους επαναστάσεις.

Που θέλω να καταλήξω; Μα στο ότι εμείς διαπλάθουμε τον χαρακτήρα των επόμενων γενιών. Επομένως, είναι - αν μη τι άλλο - υποκριτικό να επιρρίπτουμε ευθύνες μόνο στους εκπρόσωπους της νέας γενιάς κάθε φορά που η τελευταία παρεκτρέπεται. Άλλωστε ό,τι σπείρεις θα θερίσεις...